

## Hebreeën 11:32-40

We zijn aan de laatste meditatie toegekomen over Hebr. 11. Ik heb het eens even nagekeken, maar alleen al bij dit hoofdstuk 11 hebben we in totaal acht keer stilgestaan. Een lang hoofdstuk, met allemaal voorbeelden van geloofshelden. Het eerste vers van dit hoofdstuk omschrijft het geloof als *'de zekerheid van de dingen die men hoopt en het bewijs van de dingen die men niet ziet'*. Vervolgens is de auteur een heleboel voorbeelden van mensen gaan noemen aan wie te zien was dat dit zo was. Abel, Henoeh, Noach, Abraham, Sara, Izaäk, Jakob, Jozef, Mozes en verrassend als laatste Rachab de hoer, die we notabene later terugzien in het geslachtsregister van de Here Jezus. En nu bij vs. 32 lijkt de schrijver wel bij zichzelf te zeggen: Ik kan nog wel even doorgaan. Er komt geen eind aan. Dat gevoel had ik ook wel eens bij de uitwerking van dit hoofdstuk. Het aantal voorbeelden is onuitputtelijk. De schrijver heeft geen gebrek aan voorbeelden, maar hij heeft er eigenlijk teveel. En daarom vat hij nu samen. Hij noemt nog enkele namen: Gideon, Barak, Simson, Jefta, David en Samuel. En dan stopt hij maar met het noemen van namen en sluit af met *'de profeten'*. Vervolgens beschrijft hij verschillende feiten (vs. 33-38) die niet of nauwelijks te maken hebben met de zes namen die zojuist zijn genoemd. Eerst laat hij zien dat door het geloof allerlei weerstanden zijn overwonnen.

Kijk u maar mee in vs. 33. *Die door het geloof koninkrijken overwonnen....* U kunt daarbij denken aan de inname van het Beloofde land onder leiding van Jozua. Er zijn overwinningen behaald op de koningen van Jericho, Ai, Betel, enzovoort. Maar ook de overwinningen die David heeft behaald. Dit waren allemaal geloofsoverwinningen in oorlogen tegen de vijanden van Gods volk.

Vervolgens heeft de schrijver van de Hebreeënbrieff het over *gerechtigheid geoefend*. De NBV heeft hier *gerechtigheid laten gelden*. Daarbij kunt u denken aan de Richterentijd of zoals de NBV het noemt de tijd van de rechters. Deze rechters brachten de rechtspraak steeds weer terug in Israel en ook koning Salomo stond bekend vanwege zijn rechtspraak en wijsheid. Het geloof van deze rechters was steeds het motief om de rechtspraak te hervormen.

Dan staat er *vervulling der belofte verkregen hebben*. Hierbij kunnen we bijvoorbeeld denken aan David. Hij is door Samuel tot koning gezalfd, maar heeft een hele tijd

moeten wachten op de vervulling van de belofte van het koningschap. Hij liet zich hierbij door het geloof leiden dat God zijn woord zou houden en speelde geen eigen rechter door Saul van de troon te stoten.

*Muilen van leeuwen dichtgesnoerd en de kracht van het vuur gedoofd hebben.* Wie denkt bij die leeuwen niet aan Daniël in de leeuwenkuil en bij de kracht van het vuur wat werd gedoofd aan de vrienden van Daniël die ongedeerd door de vurige oven wandelden. Kenmerkend voor deze jonge mannen was dat ze trouw wilden blijven aan de Here God, ongeacht de gevolgen. En hier zien we dat het geloof hen de kracht gaf vol te houden en dat God dat ook beloont.

*Zij zijn aan scherpe zwaarden ontkomen, in zwakheid hebben zij kracht ontvangen, zij zijn in de oorlog sterk geworden en hebben vijandige legers doen afdeinzen.*

Veel uitleggers denken hierbij aan de tijd van de Makkabeën. Zij leefden in de tijd tussen het Oude en Nieuwe Testament in, tussen 175 en 134 voor Christus. Deze geschiedenissen waren onder het volk in de tijd dat deze brief werd geschreven nog heel bekend. De Makkabeën wilden de zuiverheid van het geloof verdedigen en bestreden iedere Griekse invloed. Zij hebben vanuit een machteloze positie de strijd aangeboden met de Syriërs en overwonnen. Als u een bijbel hebt met zogenaamde deuterokanonieke boeken (zoals de paarse Groot Nieuws Bijbel of de Willibrordt Vertaling) dan kunt u deze geschiedenissen nalezen.

*Vs. 35: vrouwen hebben haar doden uit de opstanding terugontvangen.* Een heel krachtig voorbeeld hiervan is de Sunamitische vrouw in II Koningen 4. De profeet Elisa had deze kinderloze vrouw namens God beloofd dat zij een zoon zou ontvangen. En dit gebeurde inderdaad een jaar later. Toen deze jongen groter werd stierf hij echter plotseling aan een zonnesteek. Toen is de vrouw op zoek gegaan naar de profeet Elisa en heeft in geloof hem gesmeekt mee te komen en de jongen weer op te wekken. En zo is uiteindelijk ook gebeurd. Deze vrouw kreeg haar dode jongen terug.

De schrijver van de Hebreeënbrief heeft nu een aantal voorbeelden laten zien van mensen die door het geloof weerstanden overwonnen. Nu bij vs. 35 gaat hij voorbeelden geven van mensen die niet de weerstanden overwonnen, maar in geloof volhardden, ondanks de weerstanden waar ze mee te maken hebben.

Dat begint bij het woordje *anderen*. *Anderen hebben zich laten folteren en van geen bevrijding willen weten, opdat zij aan een betere opstanding deel mochten hebben. Anderen weder hebben hoon en geselslagen verduurd, daarenboven nog boeien en gevangenschap. Zij zijn gestenigd, op zware proef gesteld, doormidden gezaagd, met het zwaard vermoord, zij hebben rondgezworven in schapevachten en geitevellen, onder ontbering, verdrukking en mishandeling – de wereld was hun niet waardig – zij hebben rondgedoold door woestijnen, en gebergten, in spelonken en de hollen der aarde.*

In zekere zin zien we hier dus een contrast met het voorgaande. Bij de voorgaande voorbeelden ontkwamen de mensen juist door het geloof aan het lijden en nu bezwijken zij daar juist aan. Toch is het verschil relatief. In beide gevallen hebben gelovigen te maken met tegenwerking en vervolging. Het geloof volhardt in die omstandigheden. Zelfs als er geen uitredding is. Het geheim van al deze gelovigen is dat ze uitzien naar een betere opstanding. Het doel is uiteindelijk niet de aardse redding of overwinning. Hebt u dat tussenzinnetje gezien tussen die liggende streepjes? - *De wereld was hun niet waardig*- . Dit vers wordt trouwens verschillend uitgelegd. De ene uitleg benadrukt dat de wereld de gelovigen niet kan uitstaan en daarom vindt dat gelovigen geen plaats gegund moet worden in deze wereld. De andere uitleg zegt dat het de gelovigen zijn die aan het leven in deze wereld geen waarde toekennen. Gelovigen strekken zich uit naar een andere wereld. Hoe het ook zijn, de wereld en de gelovigen passen niet bij elkaar. En dat geeft onderlinge strijd. En in die strijd zien we soms gelovigen overwinnen door het geloof. En soms zien we dat de gelovigen in die strijd door het geloof kunnen volhouden. Ik moet hierbij denken aan die bekende tekst uit Rom. 14:8: *als wij leven, het is voor de Here, en als wij sterven, het is voor de Here. Hetzij wij dan leven, hetzij wij sterven, wij zijn van de Here.*

Vs. 39 gaat nu het hoofdstuk afsluiten. *Ook deze allen....* Al deze mensen, alle bij name genoemde geloofshelden, allen die niet bij name werden genoemd en soms de ergste ontberingen hebben moeten ondergaan, al deze mensen hebben in dit leven het beloofde niet verkregen. God had iets beters voor. Een stad met fundamenten (vs. 10), een beter vaderland (vs. 16), een betere opstanding (vs. 35). Waarom is dat nu. En dat is verrassend. Vs. 40: *zodat zij niet zonder ons tot volmaaktheid konden komen.* Het wachten is op ons. Deze gelovigen van het Oude Testament kunnen de

vervulling van Gods beloften niet zonder ons ontvangen. Het is alleen mogelijk in gemeenschap met ons. Straks als Jezus terugkomt, ontvangen wij samen de vervulling van Gods beloften. En daarom, met dat woordje begint het volgende hoofdstuk 12, daarom moeten wij ook volhouden. Het oog gericht op Jezus. Aangespoord door al deze geloofshelden. Maar daar gaan we het de volgende keer bij de behandeling van hoofdstuk 12 over hebben.

Amen